

Det, der bliver.

Herrens Ord bliver evindeligt.
(1. Pet. 1, 24.)

Jesu Kristi store Missionsbefaling.

„Mig er givet al Magt i Himmelen og paa Jorden. Gaar derfor hen . . . Og se, jeg er med eder alle Dage indtil Verdens Ende."

Her har vi Jesu sidste Villie eller Testamente til hans Disciple, til hans Menighed. Han havde nu lagt Grunden for den Bygning, som skulde opføres. Han havde købt sig en Menighed med sit eget Blod — at finde og vinde denne Menighed, alle de enkelte Medlemmer af den, ud af alle Folkeslag paa Jorden — det var nu det store Hverv, som Disciplene modtog fra Jesus, og som fra dem er gaaet i Arv til de sildigste Slægters Jesu Disciple.

Missionsbefalingen grunder Jesus (og saa skal vi) ikke alene paa sit Ønske i saa Henseende, men paa sin Almagt: „Mig er givet al Magt i Himmelen og paa Jorden — derfor gaaar ud." Som Almagts Herre raader han over Menneskene, som han har skabt og genløst. Som Almagts Herre kan og vil han give Midlerne, hvorved det enkelte Menneske, skikket for Guds Rige, skal vindes: Aanden og Naademidlerne. „Al Magt i Himmelen." Som Almagts Herre kan og vil han uddrive Vidner og udruste dem „med Kraft fra det høje". Og de enkelte kaldte Mennesker med Kraft til Omvendelse og Tro. — Altsaa: Det er kun ham, Vidnerne og Menigheden skal stole paa; men det skal de ogsaa tro fuldt og fast, at det aldrig kan slaa fejl for Almagts Herre, at alle de vindes, som kan vindes.

Befalingens Indhold: „At gøre alle Folkeslag til Disciple." Store Hverv for unge Mennesker! Disciplene skal gaa ud til dem — ikke vente, at de kommer til Menigheden og beder om Undervisning. Søge dem op, forkynde dem Evangeliet, „forkynde i hans Navn Omvendelse og Syndernes Forladelse for alle Folkeslag, fra Jerusalem af." Forkynde at „hvo, som tror og bliver døbt, skal blive salig." Forkynde den korsfæstede og genopstandne Herre Kristus, og, at der ikke er Frelse i nogen anden.

Midlet, hvorved de skal gøre dem til Disciple: Daaben — „idet I døber dem i Faderens, Sønnens og den Hellig Aands Navn." Selvfølgelig maatte de først forkynde dem om denne treenige Gud, til hvilken de skulde døbes, de maatte først faa Kundskab om Gud — om deres egen ulykkelige Tilstand uden Gud — om Frelsen i Kristus — om Hellig Aandens Gerning gennem denne Forkyndelse, at delagtiggøre dem i denne Frelse ved at virke Omvendelse og Tro hos dem. De, som saa troede helt enfoldigt paa den dem forkyndte Gud Fader, Søn og Hellig Aand, de blev gjorte til Disciple, d. e. optaget i Pagtsforholdet, i Samfundet med den treenige Gud ved Daaben og fik derved Syndernes Forladelse og Barneret hos Gud, blev Medlemmer af Jesu Menighed og fik Borgerret til Himmelen.

Angaaende Fremgangsmaaden, hvorledes de første Disciple forstod Jesu Befaling, det ser vi af flere Eksempler i Missionsberetninger i Apostlenes Gerninger. Læs saaledes Peters Pinseprædiken, og hvad der paafølgte, Kap. 2, 14 følg. og Vers 38, 41, 47. Læs om Diakonen Filippus Undervisning af Hofmanden og derpaa følgende Daab, Kap. 8, 35 fig. Læs om, hvorledes Paulus og Silas bar sig ad overfor Faa-gevogeteren i Filippi, Kap. 16, 32 fig. — Først Undervisning saa Daab — og ikke lig somme Missionærer nu om Dage synes at mene og praktisere: Først døbe

dem (saa snart, de kan faa Lovdertil) saa siden give dem Undervisning. Intet Under, at de da er og forbliver Hødnings, thi Guds Aand og Ord har ingen Omvendelse virket i deres Hjerter.

Saa følger Undervisningen. efter Daaben. Efter at være blevet Disciple, skal de nu undervises om, hvorledes de skal leve deres Liv, som sande Jesu Disciple — leve det enkeltvis kun med sin Gud — leve det med hverandre indbyrdes i de helliges Samfund — og leve det uadtil i Forhold til den store Verdensflok. De skal lære hver ny Discipel, d. e. Lærling, hvad Jesus havde lært dem, da han vandrede med dem i omkring 3 Aar.

Store, høje, hellige og herlige Opgave! Men hvad det dog kostede af Taarer, Lidelse og Blod ned igennem Tiderne at være tro mod Jesu Befaling! Manges Gang synes der enten ingen Disciple at have været eller ogsaa har de sørgeligt forglemt deres Opgave. Opgaven er stor — altfor stor for menneskelig Beregning og Kraft — men det vidste Missionens Herre saa godt; derfor sagde han ikke alene, at han havde al Magt, men at han som saadan i den dem betroede Gerning, „ville være med dem alle Dage indtil Verdens Ende," d. e. til den sidste Discipel er vunden. A. R.

DANSKE MÆND.

Af H. P. Hansen.

Det hedder i Hebræerbrevet: Kommer eders Vejledere i Hu, som har forkyndt eder Guds Ord, og naar I har set Udgangen af eders Vandel, da efterligner deres Tro.

Det er naturligt for os at mindes nogle af de Mænd, der i den danske Menighed stod i forreste Række, ogsaa fordi vi nyder godt af den Høst, hvortil de lagde Udsæden, og det vilde sikkert blive til Velsignelse for os, om vi i større Udstrækning var deres aandelige Arvtagere.

Jeg skal i Dag fremdrage Mindet om den københavnske indre Missions første Formand Rudolf Frimodt paa Grundlag af et lille Skrift af Pastor J. Steen, udkommet paa J. Frimodts Forlag.

Mindet om R. Frimodt, der blev til stor Velsignelse for utallige Mennesker og satte saa uudslættelige Spor i det københavnske Menighedsliv, er bleven bevaret i kærlig Ihukommelse og personlig Taknemlighed i mere end en Menneskealder, og endnu den Dag i Dag straalet gamle Øjne, naar der tales om ham til Mennesker, der personlig har kendt ham.

At hans Minde saaledes er blevet bevaret gennem de mange Aar i trofast, inderlig Kærlighed, det har ikke sin Grund i, at han var i Besiddelse af nogen ualmindelig Begavelse, ej heller er det fordi man hos ham møder store nye Tanker og Syner, ej heller fordi han har efterladt sig betydelige Skrifter, men det skyldes hans hele kristusgrebne Personlighed, der samlede sig om eet: at sætte Livet ind for at vinde Menneskesjæle for Herren. Pastor Steen skriver: Jeg har aldrig i mit Liv mødt en Mand, der stærkere end Rudolf Frimodt var et Vidnesbyrd om Sandheden af Herrens Ord: Hvo som tror paa mig, af hans Liv skal flyde levende Vandstrømme.

Der er maaske nogle af „Danskere"ns Læsere, som har læst Chr. Richardts smukke Digt, hvoraf jeg skal hidsætte første Vers:

Hyrdede var han, een, af dem, som blandt Tjørn om Lammet leder!

Tjener var han, en af dem, som til Bryllup Staklen bærer, Høstkarl var han, en af dem, som bar Frugter med sig hjem!

Et Vidnesbyrd, der ikke bør glemmes, og som maaske er af

saa meget større Vægt, fordi det hidhører fra en skarp og kritisk Person, blev faa Dage efter Frimodts Jordefærd offentliggjort i „Fædrelandet," hvor det havde faaet Plads paa første Side.

Det var et Digt af Dr. theol. Jens Paludan Müller, der skriver i første og sidste Vers:

Ildfulde Sjæl med Tanke ren, som aldrig Verden har besvæget

for Sandheds Ord, og ej er vejet tilbage for dens Haan og Sten; Du vidste, Vejen er kun een, der vandres trygt i Verdensvrimgen, der fører lige ind i Himlen, der smykket er med Palmegren.

Du Daadens Mand, saa rank og bold, kun eet du valgte, eet du vilde: At lakke til for Sorgens Kilde og frelse ud af Fjendens Vold; Du tjente for din Herres Sold den Fred, han lod Dig nu anemne: Et Sværd, et Kors, et Hjertes Flamme var Mærket i dit blanke Skjold.

Der var i Frimodts Forkyndelse ikke nye Syner og aandelige Betragtninger som hos Martensen, ej heller den dybe psykologiske Indtrængen i Sjælens hemmeligste Gange som hos Monrad, ej heller det poetiske stemningsfulde som hos Birke-dal, ej heller den omfattende Kendskab og Indtrængen i Skriften til dens mindste Eenkeltheder som hos Rørdam, det var

ej heller moderne Forkyndelse, Evangeliet tillæmpet efter Nutidens Behov," nej, det var det gamle Evangelium om Synd og Naade og Dom saaledes, at Mennesker, enten maatte forarges eller vaagne op af Syndesøvnen og holde Dom over sig selv. Paull skriver i et Digt:

Hvad var det vel, som gav ham den underlige Kraft, der lyste os i Møde fra hans Øje?

Hvad var det vel, der skænkede hans Tale Marv og Saft, saa den skød friske Skud imod det høje?

Hvad gav ham mange Fold, hvor andre høstede lidt? Det, at han vilde noget og ikkun vilde eet.

Man forstaar, at det var en stærk vækkende Tone, der klang gennem hans Forkyndelse; og anderledes kunde det jo heller ikke være for den, hvis Hjerte brændte for Menneskesjæles Frelse. Han var sig det selv bevidst; han sagde ofte, naar Talen drejede sig om hvorledes der skal prædikes: Jeg holder mig til Peter og siger som han: Jeg agter det ret at vække eder ved Paamindelse, saa længe jeg er i denne Hytte.

Han talte ogsaa saa forunderlig mildt og dragende om Jesu Kærlighed, saa det kendtes, at „det Ord om Jesu Død og Blod, det har saa stærk en Tone". Og han talte saaledes, at den enkelte, der hørte Ordet kunde gribes og faa Indtrykket: det er mig, der tales til.

Det hedder i en Prædiken:

Mine Brødre, man kan tilgive et ungt Menneske, der ved Vintertid i Kaadhed og Letsind løber hen over den knagede Isflade, der kun er en Nat gammel; men at Mænd og Kvinder, Dag ud og Dag ind, et langt Liv igennem kan fjase og drive Naadetiden hen og leve ganske paa det uviste og usikre, det skulde man vanskelig tro var muligt, hvis ikke Livet prædikes højt om det, hver Dag vi lever. Skulde der være kommen en saadan Sjæl herind i Dag, o hvor gerne vilde jeg ikke standse dig lidt, hvor gerne vilde jeg ikke bede dig betænke vel, hvilken uhyre, forfærdelig Byrde din Synd er, og hvilken Salighed det er, at være Synden kvit og fri og gaa som et Guds Barn hjem til Faderhuset!

Den stærke Betonning af Kristendommens lyse Evighedshaab var ogsaa karakteristisk for Frimodts Forkyndelse. Salmesang og Prædiken stemte sammen, naar Brorsons herlige Salme: „Den store hvide Flok vi se" brusede gennem Johanneskirken Hvalvinger. Ogsaa dette hang sammen med hans personlige Liv. Naar han talte om „den store Fryd, naar vi engang tør tales ved i det dejlige Paradis hinsides det store Svælg — mine Brødre, vi har det bedste i Vente" da mærkede hans Tilhørere, at den, der talte, selv følte sig som „en Træfugl paa denne arme Jord. Naar Solen begynder at dale, og Sommeren er omme, saa flyver vi hjem til den evige Sommer, hvor alle Taarer og Suk og Savn er glemt."

Frimodt var ikke en Mand paa Prædikestolen og en anden i det daglige Liv, naar det gjaldt „Sjæl mod Sjæl i Tomandstale." I hans Liv faldt Præsten og Mennesket sammen.

Det var, som det blev sagt ved hans Grav: Han havde erhvervet sig en stor Frimodighed til at bekende Jesus baade i Menighedens Forsamling og i den snævre Kreds og der, hvor han stod ene under fire Øjne med et Menneske. Og netop denne Frimodighedens Aand i Bekendelsen af Jesu lagde lidt Ordet saaledes paa hans Læber, at det slog ned i Hjertet og blev gemt af den, som hørte. Spadsere man med ham, kunde han gribe ens Arm, se ind i Øjet og sige: Kan Du tænke dig større Glæde end at se og tale med Jesus? Naar han mødte en fattig Kone eller en Arbejder, han kendte, da vandede det ikke længe, før Spørgsmaalet om Sjælens Frelse kom paa Bane, og naar han paa sin Morgentur langs Søerne mødte Professorer i Filosofi ved Københavns Universitet, kunde han i Samtalens Løb sige: Naa, Hr. Professor, hvor langt er De, nu kommet i Systemet? Er De snart naaet til Golgata? Naar han kom forbi Amagerkønen i Porten, kunde han gaa hen til hende, sætte sig paa en omvendt Grøntkurv og tale med hende om de Ting, der hører Guds Rige til.

I 18 Aar var han Sognepræst ved St. Johanneskirken paa Nørrebro. Store Skarer samlede under hans Prædikestol. Hvor mange der ved hans Forkyndelse blev kaldet til Livet i Gud, skal engang aabenbares paa den store Dag. Det var en Fest hver Søndag, skriver J. Steen, naar vi samlede i Johanneskirken, mens Salmesangen brusede gennem det herlige Rum og Ordet lød i Aands og Krafts Bevisning. Det var en Menighed og ikke blot en Tilhørerskare, der mødtes i Kirken.

Men hvor glad end Frimodt var ved den store Menighed, der samlede i Kirken, saa brændte det dog i hans Hjerte, naar han vandrede omkring i det store Sogn og tænkte paa alle de mange Mennesker, som aldrig kom i Guds Hus og aldrig hørte Guds Ord. Saa tog han fat paa Missionsarbejdet ude i Sognet: de gamle, gudelige Forsamlinger optoges paa ny, Søndagsskoler oprettedes med dertil hørende Bibelklasser, kristelig Broderforening, stiftedes, ligeledes kristelig Forening for unge Mænd; der holdtes Møder for Tjenestepiger, Handelskoner, o.s.v. Blomstermissionen paa Hospitalerne blev sat i Gang, og Arbejdet for faldne Kvinder fik et stort Stød fremad ved Oprettelsen af Magdalenehjemmet.

Endnu maa nævnes hans Arbejde for Opførelsen af Stefans- og Jakobskirken, og saa maa jeg slutte denne Artikel med at nævne, hvad Vilh. Beck sagde ved Frimodts Grav:

Naar der skulde begyndes noget berinde i den indre Missions Sag, saa maatte vi altid først have Frimodt med, havde vi ham med, saa tog vi trøstigt fat, og det lykkedes saa forunderligt — alt, hvad vi havde hans Navn med til; der staa de to ny Kirkers Spir og vid-

ner om, at dette er Sandhed, derude staaer Magdalenehjemmet og vidner om det samme, mens det tillige fortæller os, at han elskede ogsaa de i Synden dybest faldne Mennesker, og her staaer alle indre Missions Venner, som arbejdede sammen med ham og vil være Vidne til, at det er opfyldt i den Mands Gerning, hvad der staaer i Davids første Salme: Alt hvad et troende Menneske gør, det skal lykkes.

Et venligt Ord til mine lutherske Præstebrødre.

(E. C. Tollefson i „Den Lutherske Missionær". Norsk. Indsendt af Kyed.)

Tag det ikke ilde op at jeg henvender mig til mine Embedsbrødre. Der er vist flere af eder som gaar med de samme Tanker som jeg. Gud har betroet os en meget vigtig Gerning, og naar vi ser paa Arbejdets Storhed, maa vi vist blive meget ubetydelige i os selv. Selv synes jeg at jeg er aldeles uduelig. Jeg forsøger at prædike Ordet, men jeg ser saa smaa Frugter. Saa mange af mit Menighedsfolk synes ikke at ville tage imod Jesus. Undertiden fristes jeg til at tro at hele Skylden ligger hos Folket og at jeg er ren. Jeg har jo prædikeret Guds Ord purt og rent og gjort min Pligt. Men har jeg da virkelig gjort alt det jeg kunde for mit Folks Frelse? Jeg har meget snille Menighedsfolk. Imod mig har de været særdeles venlige og hjælpsomme, men de er langtfra alle frelst. Jeg ved at mange af mine Præstebrødre vil give sit Menighedsfolk den samme Anbefaling; men der er noget som fattes.

Er der nu ikke nogen Maade hvorpaa vi kan hjælpe hverandre mere end vi hidtil har gjort? Kunde vi ikke, for det første, komme hverandre nærmere i Jesu inderlige Kærlighed. Der kan muligens være Ting i vort private Liv som vi kunde gøre hverandre opmærksom paa, og som vi vilde finde paakrævet at rette paa.

Naar jeg skriver om dette, er det ikke fordi jeg tror om mig selv at jeg er en Mønstrepræst, men netop fordi jeg ved om mig selv at jeg er skyldig i alt det daarlige jeg skriver om. Jeg haaber ikke nogen vil misforstaa mig.

Jeg maa saa ofte spørge mig selv, om jeg, naar jeg ved den store Masse af dem jeg arbejder i blandt ikke er frelst, om det virkelig smærter mig? Har jeg en stor Sorg og en uafslædig Græmmelse i mit Hjerte? Med Henblik paa dette spørger jeg da om ikke vi lutherske Præster kunde blive til større Velsignelse for hverandre? Har vi ikke undertiden havt en Fornemmelse af at vi ikke har benyttet Tiden saa aldeles rigtig naar vi har været sammen to eller flere af os? Har vi ikke undertiden været ligefrem letsindige i vor Tale? Ja, i vor tankeløse Letsindighed endog citeret Skriftsteder af Guds Ord for at være rigtig vittige? Jeg er en af de skyldige. Maa Gud tilgive mig! Vi mente ikke noget ilde med det, siger vi; ja, det samme siger mange af dem som er henfaldne til Banden og Sværgen.

Jeg har været Præst nu i snart 25 Aar og i denne Tid har det været mig en Glæde at besøge mange af mine Præstebrødre og have det hyggeligt sammen med disse. Dersom det traf sig saa at jeg standsede der over Natten, saa havde vi naturligvis Andagt sammen med Familien, og det var jo hyggeligt, men i disse 25 Aar er der kun to af mine lutherske Præstebrødre som har bedt mig være sammen med sig paa Knæ i Bøn til Gud for sit Folk. Jeg mener ikke derfor at sige at alle de andre var ligegyldige, men mon det ikke havde været bedre om der havde været attale rigtig fortroligt med dem os og mere Bøn med hverandre?

Jeg har ofte spurgt mig selv hvorledes kan have sig at det synes om, at dette er Sandhed, derude staaer Magdalenehjemmet og vidner om det samme, mens det tillige fortæller os, at han elskede ogsaa de i Synden dybest faldne Mennesker, og her staaer alle indre Missions Venner, som arbejdede sammen med ham og vil være Vidne til, at det er opfyldt i den Mands Gerning, hvad der staaer i Davids første Salme: Alt hvad et troende Menneske gør, det skal lykkes.

Jeg har ofte spurgt mig selv hvorledes kan have sig at det synes

nes at være saa vanskeligt for os Præster, naar vi er sammen, at tale rigtig fortroligt emnd hverandre om vort personlige Forhold til Gud, samt om vor kirkelige Sjælesørg-Gerning. Det har mange Gange forekommet mig at jeg havde saadan inderlig Lyst til at faa i Gang en rigtig fortrolig aandelig Samtale med en Præstebrødre, men ofte vilde det ikke lykkes. For mig staaer det klart, at det var Satan, som fik hindret det. Jeg ved at jeg har gaaget Glip af megen Velsignelse paa Grund af dette.

Det er nu flere Aar siden jeg havde et Ærende til en Præst, som ikke var luthersk. Paa en ganske naturlig Maade begyndte han at tale om aandelige Ting, og vi var snart i en velsignet Samtale. Da jeg vilde gaa, spurgte han mig om jeg havde noget imod at knæle sammen med ham i Bøn. Vi var snart paa vore Knæ og havde en salig Stund sammen.

Jeg havde et Ærinde til en Advokat. Han var heller ikke luthersk. Advokaten bragte snart Samtalen ind paa Jesu store Kærlighed, og da jeg skulde gaa, spurgte han mig om jeg ikke vilde knæle sammen med ham i Bøn til Gud. Da jeg svarede Ja til det, gik han ud i Venteværelset og sagde til Pigen, at han ikke maatte forstyrres af nogen, og saa havde vi en velsignet Bønne-stund sammen.

Ved vore Bønne-møder synes vi undertiden at det er smaa bevent med vort Menighedsfolk naar de skal bede, men hvorledes er det med vort eget Bønne-liv? Præsten maa naturligvis holde Husandagt sammen med sin Familie, men er det alt? Kæmper vi meget med Gud i Enrum? Tilbringer vi flere Timer ad Gangen paa vore Knæ i Bøn til Gud? Vi gaar til Kirken, naar vi skal holde Gudstjeneste, og da synes nok mange af vore Tilhørere, at vi beder pent for dem; men gaar vi undertiden til Kirken alene, naar der ikke er et Menneske som hører paa os, og der for Alteret paa vore Knæ beder Gud om Frelse baade for os selv og for vort Folk?

Saa har vi Kreds-møder, Missionsmøder og Samtalemøder, hvor vi Præster kommer sammen for at forkynde det salige Budskab om Frelsen ved Jesu Blod. Det er bare to eller tre Gange i disse 25 Aar, hvor jeg har været til Stede, at der blev Indbydelse fra Stedets Præst til de tiltrængende Præster om at tilbringe en liden Stund sammen paa vore Knæ i Bøn til Gud, før vi gik til Kirken. Jeg mener nemlig, at vi Præster bærer stor Skyld for den aandelige Tilstand i vore Menigheder. Jeg vil ikke sige, at vi ikke arbejder flittigt i Menighederne, men jeg mener, at vi ikke selv altid har drukket nok af denne herlige Livskilde og derfor havde vi saa lidet at meddele vort Folk.

Vi har Konfirmandundervisning. Det gaar saa trægt med Læringen. Flere af de unge kan ikke sin Leksie. Vi bliver utaalmodige og siger noget i en Tone, som ikke giver Indtryk hos de unge om, at vi elsker dem særdeles meget og kanske de unge faar læse noget i vort Ansigt som ikke er egnet til at afspejle Jesu Kærlighed. Har vi virkelig prøvet at bede rigtig meget for vore Konfirmander og i Jesu inderlige Kærlighed faa elske dem og føre dem ind paa de grønne Enge og til Hvilens Vand?

Kanske det vilde være godt om vi Præster gik mere ind i os selv og holdt Regnskab med os selv? Lad os være ærlige. Er vi ikke mange Gange rigtig store Kujoner i det private, naar det gælder at snakke med vort Folk om det ene fornødne? Fra Prædikestolen kan vi tale meget indtrængende og begejstret om Guds store Naade, men i det private gaar det ikke saa let. Har vi ikke ofte følt Bebrejdelse over os selv for dette?

Spørgsmaalet kommer ofte til